

Új város

XXVII. évfolyam
6. szám
2015. június
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Istenhívők milliói képviseltették magukat az ENSZ-ben és tették le voksukat a béke és a párbeszéd építése mellett

KULTÚRÁK ÉS VALLÁSOK
TALÁLKOZÁSA

Tartalom

Mozaik

- 4 Fénycsók a sötét égen
Prokopp Katalin
- Sorsközösség
Göbel Ágoston

Interjú

- 6 Új kapuk nyílnak
Prokopp Katalin

Nézőpont

- 8 Antal Gergely
Sudár Balázs
Csíkné Sisák Zita

Fókuszban

- 10 Vallások képviselői az ENSZ-ben,
de miért?
Roberto Catalano

Lelkiség

- 13 Szavak és csendek
Ferenc pápa
- 14 Táplál és egyesít
Chiara Lubich
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Egy # jel a békéért
Prokopp Katalin

Megkérdeztük

- 20 Nagyszülői küldetés
Barlay Ágnes
- Viaskodó szülők
Francesco Châtel
- Összpontosítsuk a figyelmünket
Pasquale Ionata

Aktuális

- 22 A gyermek ember
Nyíri Tamás

Társadalom

- 24 Partot érnek, de hogyan?
Maddalena Maltese

Velünk történt

- 26 A megbocsátás
Összeállította: Maucha Kristóf
- Terrorizmus közelről
Aurelio Molè

Mese

- 28 Igazi hőstettek
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

FOGJUK BE A SZELET A VALLÁSOK VITORLÁJÁBA!

A második világhéges befejeztével világszerte hozzátartozókat gyászoltak, betegeket ápoltak, épületeket, egész országokat építettek újjá a porból. Akkor, épp 70 évvel ezelőtt, a felismerés, hogy a béke fenntartásához összefogásra van szükség, politikai szinten is megmutatkozott: 1945. június 26-án San Franciscóban aláírták az Egyesült Nemzetek Alapokmányát, melynek kezdő szavai: „Elhatározzuk, hogy megmentjük a jövő nemzedékét a háború borzalmaitól, amelyek életünk folyamán kétszer zúdítottak kimondhatatlan szenvedést az emberiségre.” Azóta, illetve 1956 óta nálunk nem volt háború: a mai Magyarország területén élők nagy része nem élte még át saját bőrén, mit is jelent az, amikor folyamatosan ropognak a fegyverek, amikor hónapokon, sőt éveken át nincs munka és iskola, amikor nem tudja az ember, megéri-e a nap végét, amikor az áram- és vízellátás esetleges. Déli, vagy észak-keleti szomszédaink már nem mondhatják el ugyanezt magukról. Nem beszélve sok Közel-Keletről érkező embertársunkról, akik a Földközi-tengeren vagy országunkon keresztülhaladva Észak- és Nyugat-Európába menekülnek a halál uralma elől. Ferenc pápa többször fogalmaz úgy, hogy korunkban egy több helyszínen zajló III. világháborút élünk. Tudjuk, a béke nem egyenlő a háború hiányával, hisz a kommunista diktatúra évei komoly szenvedéseket róttak sok családra. Mégis, legyünk hálásak, amiért évtizedek óta békében, sőt, jelenleg a keresztény értékekhez közel álló és szándékában ezekre építő országban élünk. Emellett, úgy hiszem, jó felébreszteni magunkban a szolidaritást és az együttérzést a konfliktusok miatt szenvedők iránt. Ez segíthet abban, hogy alkalomadtán felismerjük, mit tehetünk értük. Az ENSZ keretein belül alapítása óta sok pozitív kezdeményezés történt, ugyanakkor az egyenlőtlen érdeképviselet sok visszaéléshez is vezetett. A szervezetet kívülről és belülről sokan, sokféleképpen igyekeztek eredeti hivatásának megvalósításához közelebb vinni. Ez volt Ban Ki-moon és kollégái szándéka is, amikor az április végén tartott közgyűlésre meghívták a vallási

ur.wikipedia.org

70 éve nagy reménységgel írták alá az ENSZ alapokmányt, és ma a szervezet visszanyúl eredeti céljaihoz.

vezetőket, hogy tevőleges együttműködés indulhasson velük. Elemzők szerint ugyanis a néhány évtizeddel ezelőtt visszafordíthatatlannak vélt „laicizálódási folyamat” szemben világ szinten megfigyelhető a vallás szerepének felértékelődése az egyén és a közösség életében, és nem mindegy, hogy csak a gazdasági érdekektől vezérelt, szélsőséges szerveződésekre hagyjuk-e, hogy a szelet a vitorlába befogják.

Amint Arthur Schneider rabbi vetette fel merészen a plenáris kerekasztal beszélgetésen: „Az ENSZ-ben nem szokás Istent megemlíteni. Miért hozzák fel indokként, hogy ez a szervezet semlegességét jelzi, mikor a Földön 7 milliárdból 5 milliárdan vallásosak?” Maria Voce a vele készült interjúból így fogalmazza meg, miért sürgős a szerepvállalásunk: „Úgy hiszem, a vallások abban segíthetnek, hogy az emberiség tudatára ébredjen: a béke nemcsak a javak egyike, hanem béke nélkül a többi javunk mit sem ér.” ■

Fénycsóvák a sötét égen

Az egyházak közös munkája
a társadalom szolgálatában,
nemcsak a hétköznapiakban.

amelyektől Európa gyakran oly szívesen elfordítja tekintetét: a háború okozta humanitárius katasztrófa, a muzulmán-keresztény ellentét, és elsősorban a Közel-Keleten dúló keresztényüldözés. Pierbattista Pizzaballa ferences, a Szentföld Öre kiemeli, hogy „általában ki-ki saját közösségében gyűlik össze. Ritka alkalom ez, hogy így együtt találkozzunk.

Az emberek várják, hogy mi kimondjunk dolgokat, módszert és lehetséges megoldásokat javasoljunk a nemzetközi politikában dolgozóknak.” ■

2015. május 7.

Katolikus és protestáns vezetők együtt

Ferenc pápa fogadta az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) és az Európai Egyházak Konferenciája (CEC) vegyes bizottságának Rómában üléséről tagjait. A vegyes bizottság rendkívül aktuális témát tárgyalt: Szabadság és szabadságok – a keresztény megközelítés. „Ezen a földrészén hosszú időn át a keresztények egymás ellen harcoltak. Ma, hála Istennek, a helyzet nagyon más... Valójában az út, az összes fáradságával együtt már részét képezi a kiengesztelődés és az egység folyamatának, amelyet az Úr kér tőlünk, és amelyet megad, amennyiben szeretetben és igazságban éljük meg – állapította meg a pápa, majd közös tennivalóinkra figyelmeztetett. – A háborúból, üldözésből és nyomorúságból menekülő emberek ezreinek gyakorta drámai és tragikus migrációjával szemben, az egyházaknak és az egyházi közösségeknek Európában kötelességük együttműködni, hogy előmozdítsák a szolidaritás és a befogadás ügyét.” Fontos jelzés történt a világ számára, hogy az egyház vezetői szinten sem a különbözőségekre, hanem a közös tennivalókra koncentrálnak. ■

2015. április 29.

A 21. század új áldozata

Egy nap alatt 800 fő szenvedett hajótörést Olaszország déli partjainál. Épp ebben a régióban, a „csizma sarkában” található Bari városa adott otthont a „Közel-keleti keresztények: miféle jövő?” című nemzetközi konferenciának nyugati és keleti keresztény egyházi vezetők, pátriárkák részvételével. Bari a katolikusok és ortodoxok egységének szimbóluma, hisz itt őrzik a Keleten oly nagyra becsült Szent Miklós püspök ereklyéit.

„A találkozózt a szíriai, iraki helyzet miatt hívtuk össze – mondta Marco Impagliazzo, a szervező Sant'Egidio Közösség elnöke –, hogy felrázzuk a nyugatot. Összehívtuk az egyházi vezetőket a Béke Ökumenizmusának megélésére, és hogy a köztünk levő kapcsolatok, egymás problémáinak meghallgatása által együtt megoldásokat találjunk.” A konferencia bátran szembenéz azokkal a helyzetekkel,

Magyar Kurír

Sorsközösség

A híradásokból, esetleg személyes tapasztalatokból ismerjük az ukrajnai helyzetet, azon belül is Kárpátalja sorsát. Megélhetési nehézségek, a katonai műveletektől való félelem, a szociális hálózat alapvető hiányosságai. Romlik a pénz, ezért gyorsan elköltik az emberek, amíg még ér valamit a hrvnya.

8 ezer forintnak megfelelő értékű a minimál nyugdíj, 9 ezer forintot ér a minimálbér. Eközben az árak a magyarországi szinthez közel vannak, sőt, a gyógyszerek jóval drágábbak. Elképzelni is nehéz azoknak a helyzetét, akiknek ma Kárpátalján betegséggel kell megküzdeniük. Majnek Antal munkácsi megyéspüspök ezeket emelte ki videó üzenetében, melyet a Fokoláre Mozgalom fiataljai által szervezett jótékonysági bálra küldött. A bál bevételét a kárpátaljai Szent Márton Karitásztól juttatták el, mely a nehéz szociális és anyagi körülmények közt élők, főleg gyermekek, ritkább esetben felnőttek műtétjeit, orvosi kezeléseit támogatja. A bálnak április 25-én a Káposztásmegyeri Szentháromság Plébánián adott otthont. A konkrét pénzügyi adományokon túl sokan sokféle módon adakoztak: volt, aki talentumaival vagy ötleteivel, de volt, aki verssel, prózával, zenével járult hozzá, hogy az estet szebbé tegye.

Méltón fejezi ki sokunk érzeit az estre meghirdetett „Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” témájú pályázat nyertese, **Ubornyák Zsuzsanna verse:**

Ha csak elmész Mellette,
Ha nem gondolsz bele,
Ha lerokkannék, ki segítene?
Ha most tetszek, lelkem vajon akkor is tetszene?
Ha én most nem segítek,
Ha nem minden örömmel szeretek,
Mintha magam lennék mondjuk tolószékben,
Mintha én szenvednék észvesztésben,
Isten kezében vagyunk, s ha én is odajutok,
Már késő, legkisebbeket szeretni most tudok,
Míg tehetem, hogy ép vagyok, hálát kell, hogy adjak,
Amíg tehetem, a megtörteknek kell, hogy adjak.

en.wikipedia.org

2015. május 12.

Testvérünk, Roger

Száz éve született Svájcban, református családban Roger Schütz-Marsauche, akit mindenki csak Roger testvérnek ismert, amióta 1949. húsvétján megalapította a taizéi ökumenikus közösséget. 2005. augusztus 16-án halt meg, amikor egy pszichésen zavart asszony meggyilkolta. Fáradhatatlan hídverő volt az egyházak között teológiai és lelkipásztori téren egyaránt. A katolikus egyházhoz való közelsége miatt halála után többen feszegették egyházi hovatartozását. Ezt ő maga tisztázta még 1980-ban, amikor a Fiatalok Zsinatán azt mondta II. János Pál pápának: „Valódi önazonosságomat úgy találom meg, hogy összeegyeztetem magamban őseim hitét a katolikus hit misztériumával, anélkül, hogy bárkivel megtörném a kommuniót.” Fiatalok tömegeit vonzotta kis és nagy találkozókra, amelyeket az ima és a testvéri együttlét hatott át. A közösségben uralkodó békés, bensőséges légkör megérinti a betérőt, bármilyen egyházhoz tartozzon is. Roger testvér egyik imája igen jól összegzi ökumenikus érzékenységét: „Emmauszi tanítványaidhoz hasonlóan gyakran mi sem ismerjük fel, hogy te kísérsz minket utunkon. De amikor felnyílik a szemünk, rájövünk, hogy ha elfelejtettünk is, te szóltál hozzánk. Akkor hát beléd vetett bizalmunk jeleként mi is megpróbálunk veled szeretni, megbocsátani. Függetlenül kételyeinktől, sőt, még hitüinktől is Te, a Krisztus, mindig jelen vagy: szereteted ég szívünk mélyén.” ■

Székel János esztergom-budapesti segédpüspökkel egyik este otthonában, az esztergomi Szent Adalbert Központban találkozom. Teljes oda- és belülrre figyelemmel, kedves, szelíd hangon osztja meg velünk meglátásait, tapasztalatait, és engedi, hogy közel kerüljünk nagy tudást rejtő mély emberségéhez.

Hogyan is kezdődött, hogy fiatal papként épp a cigányok felé fordult?

Előtte nem volt közeli kapcsolatom cigányokkal, és Érsekvadkertben meglepve tapasztaltam, hogy a cigánygyerekek közül senki sem járt hittanra. Elkezdtem velük ismerkedni, megtanultam a cigány himnuszt énekelni, gitároztam hozzá. Lassan aztán bejötték hittanórára is, míg egy nap egy busznyai cigánygyereket elvittem a diósjenői strandra. Nagyon szegények voltak, legtöbbjük még soha nem járt ilyen helyen, fantasztikusan élveztek. Mikor hazaértünk, egyikük meghívott estére látogatóba. Le is mentem – ott egy utcában lakik a cigányság nagy része –, és a fél utca összeszaladt, táncoltak, beszédet tartottak, hogy ilyen nem volt még, amióta a világ világ, hogy a pap a cigányokhoz eljött. Egyből nagyon jóban lettünk, a gyerekek elkezdtek bejárni a plébániára, ahol nyugodt szívvel egyedül is hagyhattam őket, soha nem lett ebből baj. Hálásak voltak ők is, és a szüleik is, hogy bízom bennük, foglalkozom

Új kapuk nyílnak

Szeptemberben roma közösségvezető képzés indul, újabb lépések az inkulturáció útján. A püspök álma: egy családként a Kárpát-medencében.

velük, és a nem cigányok előtt is képviselem a szempontjaikat.

A nem cigányok hogy fogadták ténykedését?

Első évben rengeteg roma gyerek kapcsolódott be, és a következő évben már lejártam a cigánysorra felnőtteknek hittant oktatni. Tátott szájjal

hallgatták Jézus életét, nézték Zeffirelli filmjének Jézus képeit, év végére huszonöt felnőtt elsőáldozására került sor, amire rengeteg cigány eljött. A Miatyánknál az emberek megfogták egymás kezét, de senki nem lépett a cigányok felé. Elöl egy hitoktató ezt észrevette, és beállt a templom közepére, megfogta egyik oldalon a cigánynak, a másik oldalon a magyarnak a kezét, és lassan mögötte is kialakultak a láncok. Akkor talán a falu megérezte, milyen nagyszerű és alapvetően normális, hogy testvérek vagyunk és Isten előtt szeretetben vagyunk együtt.

Hogy lett ebből döntés, tudatos romák felé fordulás?

Sokszor átélem, hogy ha a jó ajtón tudok belépni, akkor új ajtók nyílnak meg. Ez szinte magától nyílt ki, éppen csak be kellett hajtani. Attól kezdve bárhova kerültem, már kerestem is a cigányokat. Vonzott a világuk, egyrészt mert megdöbbentett, hogyan élnek, segíteni akartam, másrészt azért, mert sok szeretetet kaptam tőlük. Nagyon melegszívű és mély hitérzékű emberek. Kezdetben mindig családi házaknál találkoztunk velük, hisz könnyebb a saját környezetükben összegyűjteni őket, majd második lépésként a templomban.

Mit kellene nekünk tennünk azért, hogy nagyobb szeretetben éljünk, cigányok és nem cigányok?

A cigányság fölzárkózásának véleményem szerint három fontos oszlopa van. A munkához segítség, az oktatás és az emberi szív. Az első kettő elválaszthatatlan, mert ha valakinek nincs megfelelő végzettsége, nehezen talál munkát, de ez fordítva is igaz, ha nincs kilátás munkahelyre, akkor nehéz egy gyereket motiválni, hogy tanuljon. A rendszerváltás óta a magyarországi cigányság egyik legnagyobb problémája a munkanélküliség. A harmadik fontos oszlop az emberi szív. Ha valaki befogadja Krisztust, az evangéliumot, akkor gyökeresen meg szokott változni a családjához, a munkához, az élethez való hozzáállása. Azt hiszem, nekünk, keresztényeknek a legfőbb küldetésünk, hogy az egyházunkat nyitott közösséggé, családdá tegyük, és próbáljunk a cigány testvérek felé is fordulni. Meg kellene teremtenünk az egyház cigány arcát, olyan légkört és befogadást teremteni – a templomban is –, amelyben a cigány ember jól érzi magát.

Régi álma válik valóra azzal, hogy szeptemberben elindulnak a kurzusok a Boldog Ceferino Képzési Intézetben, amelynek vezetésével meg van bízva. Kiknek szól ez?

Országszerte több helyen szeretnénk cigány közösségvezetőket képezni.

Olyan embereket szólítunk meg, akiket a közösségük becsül, elsősorban cigányokat, de segítő nem cigányokat is. A feladatuk az lesz, hogy a cigányságot összefogják imaközösségekben, illetve kapocs legyenek a romák és a pap között, de akár az iskolával is, tehát a munkájuknak nagy társadalmi haszna is lehet. A képzés első része a hitben való elmélyülést szolgálja, ezután kerül sor a közösségvezetésre, a cigány kultúra elemeire, a hitünk igazságaira is.

Ez tehát egyben egy komoly inkulturációs munka is.

Egy-két héten belül megjelenik a Szent István Társulatnál egy hit-tankönyv, amit cigány testvéreknek írtam. Próbálok a hitet úgy bemutatni, hogy párhuzamba állítom a cigány hagyományokkal, köszönések, népmesék, közmondások útján, hogy láthassák, mennyire jelen van a hit a cigányság múltjában is. Ugyanakkor arra is rávilágítok, ahol a cigányság szokásai javítandók. A könyv célja, hogy a cigány olvasók elmélyítsék hitüket.

Van-e más olyan téma, amit fontos feladatnak tart?

A 20. század sok tragikus eseményét a magyarság nehezen dolgozta föl, vagy talán fel se dolgozta, és emiatt egyfajta elkeseredettség, reménytelenség jellemzi. A Zsidókhoz írt levélben írja Pál apostol: „a lankadt

„Meg kell teremtenünk az egyház cigány arcát, olyan légkört és befogadást biztosítani, amelyben a cigány ember jól érzi magát.”

kezeket és a roskadt térdeket erősítsétek meg”. Talpra állásra, lelki újjászületésre van szükség. Az egyik nagyon jó mód ehhez a nagy zárandoklatok, az együtt gyaloglással, énekléssel. Ezt szolgálja a Mária Rádió is evangéliumi egyszerűséggel. A Keresztény-Zsidó Tanácsban, ahol a püspöki konferenciát képviselem, szintén próbálunk hidakat építeni: a múlt sebeivel kell szembenéznünk, azokat gyógyítani, de még inkább megismerni a másikat. A Tanács egyik programja jelenleg egy olyan gimnáziumi kiegészítő tankönyv összeállítása, ami a magyar zsidóság történetét mutatja be.

Milyennek álmódja meg ezt a régiót 25 év múlva?

Nem vagyok próféta... De amikor zarándokútra megyek, például Erdélybe, gyakran átélem, hogy magyar énekeket éneklünk, keresztet, magyar és székely zászlót viszünk, és sokszor nagy örömmel fogadnak a románok is. Ez az álmom, hogy egy családként tudjunk együtt élni a Kárpát-medencében, és bízom abban, hogy a magyarság ebben katalizátor szerepet tud játszani. ■

ÍR NÉPSZAVAZÁS

A házasság újradefiniálása

Antal Gergely

Május 22-én az írek népszavazáson döntöttek el, hogy bevezetik az azonos neműek házasságát. A YES oldal szavazói mindent megtettek azért, hogy a nemmel szavazókat elhallgattassák. Rengeteg atrocitás, gyűlölködés, tettegesség érte már a nem csak katolikusokból álló NO oldalt, kezdve a plakátjaik leszaggatásával és tönkretételével – szelfizve, levideózva hősökként ünnepeztették magukat. Nemrég egy békés utcai beszélgetésen a NO szavazók szólították meg a járókelőket, majd valaki tojással kezdte őket dobálni, és egy anyukájával érkezett 10 éves kislány azonnali orvosi ellátásra szorult, mivel súlyos tojásallergiában szenved. Döbbenetes, hogy az eset után milyen sokan írtak fenyegető és zaklató levelet az anyukának.

Az LMBT csoportok inkvizíciója főleg azok ellen irányult, akik nemmel szavazó homoszexuálisok, és véleményüket nyíltan vállalták, mint Paddy Manning, aki szerint az élettársi kapcsolattal már teljes körű civil jogokat kaptak a kapcsolatuk hivatalos kifejezésére. Akik nemmel szavaztak, azok politikailag nem korrektek, bigottak, rasszisták, gyűlölködők.

A YES oldal győzelme azt eredményezte, hogy az egyenmű párokat azért éri pozitív megkülönböztetés, mert különben bárkire rá lehetne fogni, hogy homofób és diszkriminál. Mi lesz ezek után a gyerekekkel, akik az egyforma, „egyenjogú” szülők árucikkeivé válhatnak? Még ennél is komolyabb a béranyaság megjelenése, mely által szegény sorsú nők méhért pénzért kibérlik, majd örökre eltiltják őket a gyermekükkel való kapcsolattól.

Kik pénzelték a referendumot, a YES kampányt? Amerikai juttatások, a legnagyobb brit béranya-cég, hírességek, a rendőrség, a jelenlegi ír kormány... Pénzzel, az egyenjogúság jelszavával buzdították az LMBT szimpatizánsokat az igenre. Mindeközben pedig a katolikus egyháztól minden állami támogatást megvontak, amit eddig házasságfelkészítő, társskereső célokra, szervezetekre költött. Rettentő harc zajlott tehát most Írországbán, és a szavazás kimenetele Európára nézve is aggasztó. Imádkozzunk az írekért! ■

TÁRSADALOM

Gazdag-e a gazdag?

Sudár Balázs

Legyen ön is milliomos! – szolt nem sokkal ezelőttig a tévéműsor címe. A milliomos szó úgy maradt meg a köztudatban, mint a gazdagság szinonimája. És máshol a pénz értéke miatt valóban az is, kár hogy nálunk változnak az idők.

Pedig még a mi életünkben is gazdag volt, akinek volt egy milliója – mert a 80-as évek elején 4000-5000 forint volt egy havi fizetés. Ma az ország felnőtt lakosságának 2/3-a rendelkezik legalább 2 millió forint megtakarítással (2013. októberi adat). Ettől még senki nem gazdag, mert ez csak a fele egy új Suzuki Swift árának, míg egy Trabant 601 1980-ban 50.000 forint körül volt.

A szó mindenesetre továbbra is használatban maradt, és továbbra is a gazdagokat jelenti. De vegyünk egy szűkebb kört, például a dollármilliomosokat. Az ő számuk Magyarországon 9600 körül van (2011-es becslés), tehát nagyjából ők a „felső tízezer”. Azt gondolom, rájuk még ma is azt lehet mondani, hogy gazdagok. Személy szerint az a kérdés jutott eszembe: gondoltam volna, hogy ennyien rendelkeznek legalább 250 millió forinttal? Nem érzem ennyire feltűnőnek a jelenlétüket. De talán azért, mert – közhely, de sokan hajlamosak elfelejteni – a gazdag attól marad gazdag, hogy nem költi el, nem szórja úton-útfélen a pénzét. Aki már szórni is tudja, az a felső tízezer teteje csak. Ez egyébként egy válasz azoknak is, akik azt kérdezzetik, arra célozzanak, hogy „van pénze, igazán segíthetne, adhatna, megvehetné nekem...”

A milliomos szó egyébként annyira a gazdagságot jelenti, hogy sok reklám még mindig megél ezzel a szóval. Nem csak a fent említett műsor – amelyben egyébként a végén már 40 millió forint volt a földj, tehát a készítő is felmérték a pénz értékét. De sok verseny, pályázat földj ma is egymillió forint, ami igazából már nem éri meg mindazt az energiát, időt, amit befektetünk, azokat az adatokat, amiket kiadunk magunkról. Mégis, a pszichológiai hatása megvan, a csali működik. És ezt a megfelelő helyeken pontosan tudják. ■

Üzenet Európának

Csíkné Sisák Zita

A 2015-ös Eurovíziós dalfesztiválon hazánkat Csemer Boglárka képviselte *Wars for Nothing* (Háborúk a semmiért) című dalával. A bécsi döntőig vezető úton számos kritika érte mind a dalt, mind Boggie-t, aki végül a 20. helyen végzett. A sokszor nem túl kulturált hangnemben megfogalmazott vélemények vitatták az előadó szakmai felkészültségét (holott Boggie mögött sokévi énektanulás, koncertek és két kiadott album is áll); az előadásmódot (a visszafogott stílust, a megrendült tekintetet sokan üresnek, érzések nélkülinek értelmezték); és magát a dalt (egyszerű dallamvezetése miatt „harmatgyengének” titulálták a refrén nélküli balladát). Számtalan kommentelő adott okos tanácsokat, hogy milyen show-elemekkel tarkított dallal kellett volna indulni, ha nyerni akarunk ezen a fesztiválon. Egyet viszont nem vettek figyelembe a hozzászólók: Boggie nem nyerni indult Bécsbe, hanem üzenetet vitt dalával Európának. Mi más is lehetne a művészet feladata, mint értékeket felmutatni, a művészet eszközeivel meghökkenteni és elgondolkodtatni? A katarzist átélő befogadóban pedig megmozdul, változik valami, ha pozitív az üzenet, akkor pozitív irányba.

Nekem történetesen nagyon tetszik a dal, első hallásra megfogott, és ahogy újra és újra meghallgatom, szélesebbre tárja a szívemet, hogy figyelmesebb legyek mások iránt. Hogy kinek mi tetszik, szubjektív dolog, senkit nem akarok itt rábeszélteni Boggie dalára. De vitathatatlanul értéket közvetít, ezért ha nekem nem is tetszene, akkor is örülnék, hogy valaki ezt énekli a világba, mert hiszem, hogy Európának szüksége van a béke üzenetére, amely felráz a közömbösségből. Szükségünk van olyan előadóra, aki a saját megfogalmazása szerint négy hónapon keresztül „az árral szemben úszva”, a legkülönbözőbb kritikák és támadások keretében készült arra, hogy a tőle telhető legjobb szakmai színvonalon 200 millió tévénézőnek elénekelhesse: „Az, hogy te békében élsz, nem jelenti azt, hogy nem kell törődnöd a sok fájdalommal.” ■

Flickr / William Murphy

© Depositphotos.com / Federico Caputo

Aggasztó, hogy YES-szel szavazott a katolikusok többsége.

A milliomos szó mágikusan hangzik.

Boggie nem nyerni indult Bécsbe, hanem üzenetet vitt dalával Európának.

apollo.tvnet.lv

VALLÁSOK KÉPVISELŐI AZ ENSZ-BEN, DE MIÉRT?

A nemzetközi szintű konzultáció eredménye: a vallások nem a múlt kövületei, hanem kulcsszerepet játszhatnak a konfliktusok megoldásában.

Történelmi pillanatnak mondható eseményre került sor 2015. április 21–22-én: az ENSZ közgyűlésén tizenöt vallás képviselője kapott szót. Beszédeik témáját Sam Kutesa elnök, Ban Ki-moon főtitkár és Nassir Abdulaziz Al-Nasser, az ENSZ Civilizációk Szövetsége főképviseleje indítványozta: „Támogassuk a toleranciát és a kiengesztelődést, hogy békés és befogadó társadalmakat építsünk, és ellene mondjunk az erőszakos szélsőségeknek.” De lépünk vissza egygel. Mit jelentenek a vallások korunkban? Sokan úgy tekintenek a különböző vallásokra, mint a béke ellenségére, a múlt olyan maradványaira, amelyek most szélsőséges erőszakot gerjesztenek.

© CSC, Auditorium – Andrea Re

© CSC Audiovisió – Susanne Janssen (2)

Valóban békésebb lenne a világ, ha nem lennének vallások? A közgyűlést a főtitkár beszéde nyitotta meg, aki egy vallási vezetőkből álló konzultatív bizottság felállítását javasolta azzal a céllal, hogy segítse az ENSZ munkáját a jelenlegi, gyakran éppen a különböző vallások hívei között zajló konfliktusok rendezésében. E tervet számos vallási vezető jelenlétével is támogatta, köztük Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke is. Teljes mértékben egyetértettek abban, hogy a vallásoknak a béke építését kell segíteniük, és nem elégedhetnek meg a pusztán toleranciával. Nem fér kétség ahhoz, hogy egyedülálló eseményről van szó. Újdonsága nem annyira abban áll, hogy több, tekintéllyel bíró és az egész világ által elismert vallási vezető volt jelen,

hiszen már VI. Pál és II. János Pál pápa is járt az ENSZ-ben, ahol történelmi horderejű beszédeket mondtak. Ez alkalommal azonban több olyan vallási vezető szólalt fel, aki sokmillió hívőt képvisel. Ez aláhúzta a tényt, hogy a vallás ma már meghatározó tényező a világ aktuális geopolitikai panorámájában. A vallással kapcsolatban kiemelték, hogy az korábban – mindenekelőtt Európában – a magánszférába tartozott, szemben a politikai és intézményi szférával, mely a nyilvánosság elé. Ma már a vallás teljes mértékben beépült a közzsférába. Ezzel tehát az országok közötti kapcsolatoknak és a nemzetek belső nyilvánosságának elengedhetetlen része lett. Ez a folyamat már a 20. század második felében megindult, és egyre

A szekularizáció mellett beindult egy fontos folyamat: a vallások szerepének a felértékelődése és beépülése a közzsférába.

csak gyorsult, miután II. János Pált megválasztották, Khomeini ajatollah pedig visszatért Iránba. Ekkor tűnt elő újra a vallás a közzéletben. Az ENSZ-ben megtartott rendezvény rámutatott erre a folyamatra, ami már egy ideje tart, de sokan még nem ébredtek tudatára, sőt figyelmen kívül hagyták, hogy a szekularizáció mellett beindult egy másik fontos folyamat is: a vallások szerepének felértékelődése. Elgondolkodtató az is, hogy jelen volt egy olyan keresztény, akit nem lehet szorosan a vallási vezetők közé sorolni: Maria Voce ugyanis nő és laikus, egy olyan egyházi mozgalom képviselője, amely a katolikus világ ölen született, de elterjedt a keresztény egyházak és a nagy vallások között, és olyanok is csatlakoztak hozzá, akik nem vallásos meggyőződésűek. Az elnök első jellegzetessége, hogy nő, és a „női génusz” gazdagságát tudja adni a különböző vallási vezetőknek, akik az évezredek hagyomány alapján és minden hagyományos vallásban alapvetően férfiak voltak. (A *női génusz* kifejezést először II. János Pál

pápa *Levél a nőknek* című írásában használta 1995-ben.)

„Napjainkban az egész földön súlyos politikai, intézményi, gazdasági és társadalmi szétesést tapasztalunk, és ez a kérdés olyan radikális válaszra vár, amely képes átalakítani az uralkodó paradigmát. – Ezek voltak Maria Voce beszédének első megállapításai, majd így folytatta: – A Fokoláre Mozgalomban – amelyet nekem jutott a megtiszteltetés, hogy képviseljek – a kultúrák és a vallások találkozása állandó és termékeny tapasztalat, és nem korlátozódik a toleranciára vagy egymás különbözőségeinek pusztá elismerésére, hanem túljut a kiengesztelődésen, mely alapvető fontosságú: megteremt egy új identitást, tágabb, közös és mindenki által elfogadott identitást. Tettekben megnyilvánuló párbeszédéről van szó, amely kiterjed a legkülönbözőbb meggyőződésű emberekre, a nem vallásos meggyőződésűekre is, és arra indít, hogy tekintsünk a konkrét szükségletekre, válaszoljunk együtt a legnehezebb kihívásokra.” – Hangsúlyozta, hogy „nem a félmegoldások ideje van. Ha szélsőséges erőszakkal találjuk szemben magunkat, arra legalább olyan mértékű radikalitással kell válaszolnunk, de más rend szerint. Válaszunk a »szélsőséges dialógus«, amely teljes valónkát kívánja, kockázatos, igényes, sok kihívással jár, és lemettszi a meg nem értés, a félelem és a sértődés gyökereit. Vajon nem lenne-e lehetséges, hogy ne csak a »civilizációk szövetségére« törekedjünk, hanem a »szövetség civilizációjára« egyetemesen, ahol a népek közös, sokszínű és lenyűgöző ügyük szereplőinek tekintik egymást az emberiség egység felé vezető útján, ahol a párbeszéd biztosít haladást, mert felismerjük, hogy szabadok vagyunk, egyenlők és testvérek?”

© CSC Audionisivi – Stannine Janssen

Majd egy kérdéssel folytatta: „Nem kellene-e az ENSZ-nek újragondolnia saját hivatását, újra megfogalmazni alapvető küldetését? Mit is jelenthet ma az Egyesült Nemzetek Szervezetének lenni, ha nem egy olyan intézményt, amely valóban a nemzetek közötti egységért dolgozik úgy, hogy tiszteletben tartja identitásuk végtelen gazdagságát. Persze alapvető az is, hogy a nemzetközi biztonságért dolgozik; a biztonság elengedhetetlen, de nem jelenti még szükségszerűen a békét. A nemzeteken belüli és a nemzetközi konfliktusok, a mélyszéles világméretű megosztottságok, a hatalmas és egész világot átfogó társadalmi igazságtalanságok igazi megtérésre hívnak a tettek és a globális kormányzás döntései tekintetében. Meg kell valósítanunk a mottót, amit Chiara Lubich fogalmazott meg itt az ENSZ-ben, 1997-ben: »Szeresd mások hazáját úgy, mint a sajátodat, hogy így felépüljön az egyetemes testvériség.« Ne engedjünk teret azoknak, akik jelenleg sok konfliktust úgy próbálnak bemutatni, mintha az »vallásháború« lenne. A háború természeténél fogva ellenkezik a vallással.

Maria Voce javaslata a szélsőséges erőszakra a szélsőséges dialógus, amely lemettszi a meg nem értés, a félelem és a sértődés gyökereit.

Ma inkább úgy tűnik, nagyon konkrétan, valójában és prózáian szólva, mintha a háború lenne a vallás, ezt mutatják a folyamatos tragédiák, és a több száz ember halála, akik a háború elől menekülve a Földközi-tengerbe fulladtak.

Mit kell tennünk?

Chiara Lubich reményteli és határozott hangon ezt írta 2001-ben, a szeptember 11-i merénylet, és azt követően az afganisztáni és iraki katonai beavatkozás kapcsán: »Ne adjuk fel, mert sok jel mutat arra, hogy a súlyos nemzetközi gazdasági válságból végre megszülethet egy új ráébredés arra, hogy együtt kell dolgoznunk a közjóért! Véget ért a szent háborúk korszaka. A háború soha nem szent és soha nem is volt az. Isten nem akarja a háborút. Csak a béke szent valójában, mert Isten maga a béke.« ■

**Forrás: cittanuova.it
Szerkesztette: Tóth Judit**

**Isten legnagyobb
csendje a keresztt
volt, mert
Jézus érezte az
Atya csendjét,
egészen a teljes
elhagyatottságig.**

Szavak és csendek

Isten, a mi Istenünk, a szavak Istene, a gesztusok Istene és a csend Istene. A szavak Istene! Jól tudjuk, a Bibliában feljegyezték Isten szavait, mert Isten beszél, keres bennünket. A gesztusok Istene! Gondoljunk csak a jó pásztorról szóló példabeszédre, aki a keresésünkre indul, és a nevünkön szólít bennünket, aki jobban ismer minket magunknál, aki mindig vár ránk, mindig megbocsát, mindig megért minket gyengédsége gesztusaival. És ő a csend Istene! Gondolatok csak a csendekre, a Biblia nagy csendjeire! Például Ábrahám szívének a csendjére, amikor elindult a fiával,

hogyan feláldozza őt. Két napig mentek, felfelé a hegyen..., és semmit sem mert mondani a fiának! Pedig Izsák nem volt buta, megértette, hogy valami történt... Isten pedig hallgatott. Ám az Isten legnagyobb csendje a keresztt volt. Jézus érezte az Atya csendjét, egészen az elhagyatottságig menően: „Atyám, miért hagytál el engem?” Aztán megtörtént az Isten csodája,

az a szó, az a hatalmas gesztus, ami a feltámadás.

A mi Istenünk azonban a csend Istene, mert Istennek is vannak csendjei, amit soha nem lehet megmagyarázni, hacsak nem nézel a keresztre! Például miért szenvednek a gyermekek? Hogyan magyarázod meg ezt nekem? Hol találod Isten szavát, mely megmagyarázza, miért szenvednek a gyermekek? Ez Isten egyik nagy hallgatása. Azt nem mondom, hogy meg lehet érteni, de Isten csendjeihez közelíthetünk, ha a keresztre feszített Krisztusra nézünk! Krisztus, aki meghal, Krisztus, aki elhagyott, az Olajfák hegyétől egészen a kereszttig. Ezek a csendek! Mondhatod: „De Isten boldogságra teremtett minket!” Ez igaz, de ő oly sokszor hallgat. Ez az igazság. Nem csaphatlak be, nem mondhatom: „Nem, csak higgy, és minden jól megy majd, boldog leszel, szerencséd lesz, pénzed lesz...!” Nem, nem! A mi Istenünk csendet tart. Emlékezz erre! Isten a szavak Istene, a gesztusok Istene, a csendek Istene. És ezt a hármat egyesíteni kell az életben! Ez jutott most az eszembe, ezt akartam elmondani nektek. Nincs más receptem. ■

Ferenc pápa válasza
egy fiatal kérdésére 2015.
március 24-én Nápolyban.

Forrás: Magyar Kurír

Táplál és egyesít

Chiara Lubich alábbi gondolataiban aláhúzza az Eukarisztia egyik sajátosságát, hogy táplálék, mely arra szolgál, hogy fenntartsa és megerősítse életünket.

Mindenekelőtt próbáljuk megvizsgálni, mi a különbség aközött, ha az Eukarisztia idézi elő Istennel való egységünket, vagy ha az más szentségek hatására jön létre.

Más szentségek esetében a bennük rejlő sajátos erő által kerülünk kapcsolatba Jézussal. Ez azt jelenti, hogy minden egyes szentség sajátos kegyelmet közvetít, és ezáltal kapcsolódunk Jézushoz.

Például: a házasság szentsége megadja azt a kegyelmet, hogy a házastársak Krisztussal egységben tudják élni a házasságukat.

Az Eukarisztiában viszont magával Jézussal egyesülünk, aki itt teljes valójában (szubsztanciálisan) jelen van, mivel az Eukarisztiában esszük az Ő testét és isszuk az Ő véré, ahogy Szent János fogalmaz (vö. Jn 6,53–56).

A keresztség az újjászületés szentsége. Vízet használunk benne, jelezve, hogy lemossa az emberről az eredeti bűnt és a többi bűnöket. Ez egy személyes történet, ami egyszer s mindenkorra átalakít bennünket. Az Eukarisztia azonban táplálék. A táplálékot az ember általánosan minden nap magához veszi, és arra szolgál, hogy fenntartsa és megerősítse az életet. [...]

Az Eukarisztia olyan egységet teremt a hívő és Isten között, mely jóval felülmúlja azt, amit a keresztség

valósít meg: addig megy, hogy szubsztanciális (lényegi) hasonlóságot hoz létre. Természetesen ezt úgy kell értelmezni, hogy közben tiszteletben tartjuk a Teremtő és a teremtmény közötti távolságot. Nem fizikai egyesülés valósul meg az áldozó ember és Krisztus között, hanem misztikus, lelki, de mégis valóságos, mely lehetővé teszi, hogy egy „testről” beszéljünk. A *Lumen Gentium* zsinati dokumentumban az áll, hogy a Jézus testével és vérével való közösség azt eredményezi, hogy azzá válunk, akit magunkhoz veszünk (LG 26).

Ezt igazolják azok is, akik eljutottak a misztikus tapasztalatok csúcsára, az átalakító egyesülésre, amelyre bizonyos szentek valóban az áldozás által jutottak el: itt jelenik meg az újszövetségi áldozat házassági jellege, amelyet Krisztus kötött Egyházával, s amely itt megvalósul Krisztus és a lélek között is. Vagyis, hogy egyek lesznek. [...]

Ezt 1961-ben sejtettük meg, amikor az első nemzetközi iskolán az egyik beszédemben többek között ezt mondtam: „Isten emberré lett, hogy üdvözítsen minket. De azzal, hogy emberré lett, egyenesen eledelünké akart válni, hogy belőle táplálkozva másik Ő lehessünk. Más az, ha látjuk Jézust (mintha az Ő korában éltünk volna), és más, ha Jézus vagyunk, ha másik Jézus

© Depositphotos.com / Dmitry Kalinovsky

Azzá válunk, akit magunkhoz veszünk.

lehetünk itt a földön. És az Eukarisztiának pont ez a célja, hogy Jézussal tápláljon, és ezáltal másik Jézussá tegyen minket, mert Jézus úgy szeretett minket, mint önmagát.”

Mi, keresztények, túl sok szót hallgattunk és mondtunk ki, de túl kevésbé értettük meg Krisztus irántunk való szeretetét: „Szereted őket, amint engem szeretted” (Jn 17,23b). Valóban igaz ez az „amint”? Így szeret minket. Tehát másik Krisztus vagyunk az Eukarisztia által. Vajon tudatában vagyunk-e ennek? Ha tudatában lennénk, a világ már megváltozott volna.

Eukarisztikus Jézus, add nekem a kegyelmet, hogy miközben egyházad atyáit és szentjeit olvasom, egy kissé megismertethesselek másokkal. Ezekben a napokban nyugalanság tölt el, szinte aggodalom

amiatt, hogy alkalmatlannak, képtelennek érzem magam, hogy kifejezzem azt a valamit, amit megéreztem velem, amikor veled voltam, mert az túlságosan nagy dolog. A Szentlélek egészítse ki szavaimat; vagy inkább tegyen Ő mindent. Ő, aki oly közel áll az Eukarisztiához. Ő tudott fényt gyújtani az egyházatyák és a szentek szavaiban, Ő tudja felrázni a szíveket, és felhívni figyelmünket a sorsunkra, és Jézus irántunk való szeretetére (amelyet szavakkal nem lehet kifejezni). ■

Forrás: Chiara Lubich: *Eukarisztia*, Új Város, 2015

Fordította: Fekete Mária

Odaadó figyelem

*„Márta, Márta!
Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz,
pedig csak egy a szükséges.” (Lk 10,41-42)*

Micsoda szeretettel ejti ki Jézus ezt a nevet: Márta, Márta. Gyakran meg szokott állni ebben a betániai házban, Jeruzsálem kapujában megpihenni tanítványaival. Kint a városban vitába kell szállnia, szembeszegülnie vele és visszautasítják, itt viszont békére és befogadásra talál.

Márta tevékeny és kezdeményező. Ezt bizonyítja testvére halálának az esete is, amikor nem hagyja annyiban a beszélgetést Jézussal, hanem tovább kéri leli őt. Márta erős asszony és mély hitről tesz tanúságot: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Hiszed ezt?” – kérdezi tőle Jézus, és ő habozás nélkül válaszol: „Igen, Uram, hiszem.” (vö. Jn 11,25-27)

Most is sűrög-forog, hogy méltóképpen fogadja a Mestert és tanítványait. Ő a háziasszony (a neve, Márta is azt jelenti, úrnő, gazdaasszony), tehát felelősnek érzi magát. Valószínűleg vacsorát készít a tisztelt vendégnek. Mária, a húga magára hagyja őt teendőivel. A keleti szokásokkal ellentétben nem a konyhában tartózkodik, hanem a férfiak között hallgatja Jézust. A lábához ül, az igazi tanítványokra jellemző módon. Ezért jegyzi meg Márta méltatlankodva: „Uram, nem törődöl vele, hogy húgom elnézi, hogy egyedül szolgáljalak ki? Szólj neki, hogy segítsen nekem!” (Lk 10,40) Erre válaszol aztán Jézus nagy szeretettel, de határozottan:

„Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.”

Talán nem örült Jézus a tevékenykedésnek, Márta nagylelkű szolgálatának? Nem értékelte a vendéglátást, és nem kóstolta volna meg szívesen az ételt, amit éppen készített neki? Nem sokkal ez után az eset után példabeszédeiben méltatja az intézőket, a vállalkozókat és a szolgákat, akik jól gazdálkodnak és kamatoztatják talentumaikat (vö. Lk 12,42; 19,12-25). Még a fineszes-ségüket is megdicséri (vö. Lk 16,1-8). Hogyne örülne, amikor látja, micsoda lendület van ebben az asszonyban, és micsoda ragyogó vendégséget rendez nekik.

Amit kifogásol, az a türelmetlenség, az aggodalom, ami a munkáján érződik. Márta „sűrög-forog” (Lk 10,40), izgul és nyugtalan. Már nem ő irányítja a munkát, hanem a munka kerekedett felül rajta, és az uralja őt. Már nem szabad, hanem az elfoglaltságának rabja lett. Talán nem esik meg néha velünk is, hogy beleveszünk ezernyi tennivalónkba? Magával ragad és elvonja figyelmünket az internet, a chat, a sok fölösleges sms. Vagy akkor is, amikor komoly elfoglaltságok kötnek le: elfeledkezünk arról, hogy figyelmesek legyünk mások iránt és meghallgassuk, aki mellettünk van. Főként fennáll a veszélye, hogy szem elől tévesztjük, miért is, kiért is dolgozunk. A munka és más elfoglaltságok önmagukban válnak céllá.

Más esetekben a nyugtalanság, a félelem ragad magával különböző problémák miatt: családi, anyagi, munkahelyi vagy iskolai nehézségek aggasztanak, saját jövőnk vagy a gyermekeinké, és elfelejtjük Jézus szavait: „Ne aggodalmaskodjatok hát, és ne kérdezzétek:

commons.wikimedia.org / David Castor

Az egyetlen szükséges, hogy meghallgassuk és megéljük Jézus ígét.

Mit eszünk, mit iszunk? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van.” (Mt 6,31–32) Mi is megérdemljük a dorgálást Jézustól:

„Márta, Márta! Sok mindenre gondod van és sok mindennel törődsz, pedig csak egy a szükséges.”

Vajon mi az egyetlen szükséges? Az, hogy meghallgassuk és megéljük Jézus ígét. Ezzel szemben – és Jézussal, aki szól – nem lehet semmi ellenvetésünk. Ha valóban vendégül akarjuk látni az Urat, hogy otthon érezze magát, akkor be kell fogadnunk, amit mond. Úgy, ahogyan Mária tette, ő mindenről elfeledkezett, Jézus lábaihoz ült, és egyetlen szavát sem hagyta figyelmen kívül. Ne akarjunk kitűnni vagy példát mutatni, csak Jézus kedvét keressük, azt, amivel az ő országát szolgálhatjuk!

Amint Márta, mi is meg vagyunk hívva, hogy „sürögjünk-forogjunk” mások javára. Jézus azt

tanította, hogy az Atya örül, ha „sok gyümölcsöt” termünk (vö. Jn 15,8), és még nála is nagyobb dolgokat fogunk tenni (vö. Jn 14,12). Elkötelezettséget, odaadást kér a munkában, találékonyságot, merészséget és vállalkozó szellemet. De nem kedves előtte a nyugalanság és a félelem, azt akarja, hogy béke töltsön el bennünket, mert tudjuk, hogy Isten akaratát teljesítjük.

Az egyetlen szükséges tehát az, hogy Jézus tanítványaivá váljunk, hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk, és figyeljünk a sugallataira, halk hangjára, amely pillanatról pillanatra vezet bennünket. Így Ő fog irányítani minden tettünkben.

Így nem leszünk szétszórta és nem fogunk beleveszni a „sürgés-forgásba”, mert Jézus ígét követve csak a szeretet vezet majd bennünket. Bármilyen elfoglaltság közepette is csak egyetlen dolgot fogunk tenni: szeretünk. ■

Fordította: Reskovits Ágnes

Egy # jel a békéért

2015. május 3-án negyedszerre rendezték meg a Run4unity világstafétát.

Háromévente rendezik meg 2005 óta világszerte a Fokoláre Mozgalom tizenévesei a Run4unity stafétát. Minden időzónában 11 és 12 óra között valamilyen sporttevékenységet vagy akciót szerveznek barátikkal együtt, azaz jelképesen körbefutják a földet, hogy ország-világ előtt hangot adjanak a békéért és az egységért való elkötelezettségüknek. Bohán Zoltán és Erhardt Emese más felnőttekkel és fiatalokkal együtt a gyerekek mellett állnak, hogy országszerte támogatásuk őköt ötleteik megvalósításában. Maucha Kristóf pedig a Vajdaságban megvalósult programokról számol be.

Milyen társadalmi kihívásra kíván választ adni a 2015. évi rendezvény?

Zoltán: Idén különleges helyzetben vagyunk: a sok fájdalmas helyzet, a párizsi terrortámadás, a nigériai, kenyai, pakisztáni, és a többi országban bekövetkezett mézárások miatt arra gondolhatnánk, hogy mi keveset tehetünk

az elhatalmasodott erőszak megállításáért. De ez nem így van, az egység lelkesége, melyről mindannyian tanúságot szeretnénk tenni, a második világháború alatt született, és az egész világon elterjedt. Chiara Lubich mondta egyszer, hogy „egy kis szeretet-tett is képes megállítani egy terrorista kezében lévő bombát”, és mi hiszünk ebben.

Mi volt a fiatalok konkrét javaslata, célkitűzése a 2015. évi Run4unity alkalmából?

Emese: Ez évben a kisebb közösségeknek és csoportoknak nagyszerű lehetősége nyílt, hogy bekapcsolódjanak ebbe a földet körbeölelő eseménybe. Nem kellett egy nagyobb rendezvényre elmenniük, elég volt a saját környezetükben, kisvárosukban összejönniük, és a tevékenységükről készült képeiket megosztani Facebookon, Twitteren és egyéb közösségi hálón, a „#run4unity” címke segítségével az esemény honlapján (www.run4unity.net). Így a képek és üzenetek segítségével mindannyian egy világméretű közösség részének érezhettük magukat.

Zoltán: Ahhoz, hogy valaki csatlakozzon a Run4unity nemzetközi eseményéhez, csak négy egyszerű dolog volt szükséges: 1. Egy sport- vagy egyéb tevékenység az Aranyszabály megvalósításával: *Tedd azt másoknak, amit szeretnél, hogy neked is tegyenek!*

Például futás, bicajozás, játék, valaki segítése; 2. A béke jelének (#) megformálása; 3. Fénykép vagy videó az eseményről; 4. Ennek megosztása valamely közösségi hálón.

Emese: Budapesten tizenévesek egy csoportja a Gellérthegyre futott fel. A város panorámájában készült fényképünket azonnal megosztottuk a facebookon, és déli 12 órakor együtt mondtuk el a „Time Out”-ot, az imát az esemény legfőbb céljáért, a békéért.

Zoltán: A szegedi és kecskeméti fiatalokkal Kecskemét–Hetény-egyháza kerékpározást terveztünk be. Szegedről vonaton érkeztünk Kecskemétre. A helyi csapattal kikerekeztünk az arborétumba, ahol arról beszélgettünk, mit tehetünk a világ békéjéért, majd elimádkoztuk a Time Out-ot. Kis csapatunkból nem mindenki tervezte, hogy kimenjen Hetény-egyházáig, de mikor megtudtuk, hogy a helyi plébániai közösség tagjai örömmel várnak, nyeregbe pattantunk. Ott egy hangulatos kis pincehelyiségben frissen sült fánkkal fogadtak bennünket. Sor került a templom, a torony-, és egy házi „helytörténeti múzeum” meglátogatására is. Vidámságban, beszélgetéssel, társasjátékkal, focival töltöttük el a családi délutánt. Réka elmondta, mennyire örült annak, hogy a szegediek eljöttek hozzájuk, Tekla az ima pillanatát emelte ki. Mindannyiunk számára a legnagyobb élmény az volt, hogy megtapasztaltuk, a Mennyei Atya átvette a program kivitelezését. Ági szavaival élve: „Bár nem épp úgy alakultak a dolgok, ahogy mi terveztük, de a Gondviselés jól

vezényelte le.” Anitának külön öröm volt az együttlét többgenerációs jellege, és látni lehetett, ahogyan minden résztvevő hozzáadta a maga részét.

A különbözőségek egységét a vajdasági Szabadkán többnemzetiségű program keretében élték meg a Run4Unity alkalmából.

Kristóf: A futás végcélja a városháza előtti tér volt, ahol egy bevezető kürt duett után szerbül és magyarul imádkoztunk a békéért, majd mindannyian egy hatalmas kör-táncot jártunk, ezzel is kifejezve az egységünket. Ezután hosszú színes szalagokkal felvonulást tartottunk az Ivan Milutovic Általános Iskoláig. A szalagokra 4 nyelven volt felírva a BÉKE szó. A program az iskolában folytatódott, ahol minden nép a saját kultúrájából ajándékozott a többieknek: szerb népdalok, horvát tánc, rutén és magyar zene és jelenetek követték egymást. Nagy figyelem fogadta a tizenévesek tapasztalatait, akik arról tettek tanúságot, hogyan élnek meg a nehéz pillanatokat kapcsolataikban, hogyan bocsátanak meg vagy próbálnak túllépni a vallási különbözőségeken. A legnagyobb tapsot a belgrádi kórházban leukémiával küzdő Nikola – egy társa által felolvasott – tapasztalata kapta, melynek végén a résztvevőket meghívta arra, hogy minden pillanatban gyakorolják a szeretet apró gesztusait.

A jó hír az, hogy az óriási sikerre való tekintettel és a nagy létszámú (173 város) részvétel miatt, az esemény ezentúl nemcsak háromévente kerül megrendezésre, hanem minden évben. Jövőre találkozunk :-)! ■

UV archívumból

Nagyszülői küldetés

Többszörös nagyszülők vagyunk, de még mindig keressük feladatainkat gyermekeink, unokáink életében. Hogyan találhatjuk meg a helyes egyensúlyt?

aláírt levél

A nagyszülők, amikor újra kettesben vannak, de már nem fiatalon, és nem szerelmesen, hanem – jó esetben – érett szeretetben, megpróbálják újraszervezni életüket. Ebbe a helyzetbe csöppen be az unoka, aki igényli az elfogadó, meleg oltalmat, s a nagyszülő pont ezt tudja nyújtani. Nincsenek már gyermeknevelési, sem egzisztenciaépítő feladatai, de még szeretné hasznossá tenni magát. Tulajdonképpen, mint nagyszülő, együtt „születik” az unokával, most tanulja a szerepét. Más jellegű ez a kapcsolat, mint a szülő-gyermeké.

Nyilván a nevelésért a szülők a felelősek. Az ő feladatuk, hogy betöltsék a család különböző funkcióit, hogy jelenlétükkel kialakuljon a gyermekben a védettségérzés, az ösbi-zalom, az elfogadottság érzése. Mindez szükséges ahhoz, hogy majd később pozitív énképe, magabiztos fellépése, megfelelő kommunikációs készsége legyen. A nagyszülők erre tudnak „rásegíteni” – s minél több irányból éri a gyereket pozitív megerősítés, annál jobban boldogul majd az életben.

Felmerül az a kérdés is, hogy mennyire vegyen részt a nagyszülő a fiatalok életében, az unokák körüli tevékenységben? Bizonyára a szeretetteljes távolságtartás a jól megélt nagyszülői szerep feltétele, s fontos, hogy gyermekeink szülői szerepkörét elismerjük. Figyeljünk arra is, hogy a

segítség mértéke ne haladja meg a segítség igényét. Ha a nagyszülők támogatói és nem irányítói, sem kiszolgálói a szülőknek, máris megeremtették a harmonikus kapcsolat alapját.

A nagyszülők akkor szeretnek helyesen és tisztán, ha elfogadják az ún. másodszerepet, nem nyomulnak, de mindig készen állnak a „bevetésre”. Biztonságot jelent a

szülők számára az, hogy tudják, a nagyszülő mozgósítható, akár váratlanul is. Ezt a „másodhelyzetet” jeleníti meg a pszichológiában ismert életútspirál, amely a különböző generációk eseményeinek kölcsönös kapcsolatát szimbolizálja. A másodszerep pedig igazából azt jelenti, hogy valaki képes arra törekedni, hogy elsőként szeressen. ■

FIATALOK

Francesco Châtel

Viaskodó szülők

A szüleim külön élnek egy ideje, de még mindig sok közöttük a vita. Én úgy döntöttem, hogy édesanyámmal maradok, aki számít rám, és szeretnék segíteni neki a megélhetésben. De nem tudom, hogyan viselkedjek apámmal, akinek jelenlétében leblokkolok, de ő folyamatosan megpróbál a saját pártjára állítani...

aláírt levél

Kinek a pártjára álljunk? Ez egyike a fájó kérdéseknek, amivel egy ilyen helyzetben lévő fiatalnak szembe kell néznie. Olyan helyzetből születő kérdés ez, aminek nem vagy az ura, és amiben talán már hosszú ideje benne élsz, amióta megszűnt az a biztonság, amit korábban otthon tapasztaltál.

Nem egyszerű a helyzet, mert egy olyan szakadás súlyát kell hordoznod, amiért lehetetlen bármit is tenni. Ezért szeretnélek megerősíteni abban, barátaiddal, és mindazokkal együtt, akik szeretnek, hogy nem vagy egyedül, és ez a fájdalmas időszak is lehetőséget adhat a növekedésre.

Átéled, hogy nem várhatsz biztos hátteret a szüleidtől, hanem inkább neked kell őket támogatnod.

Összpontosítsuk a figyelmünket?

Mi a figyelem a pszichológia szerint?

aláírt levél

Képzeld el, hogy egy hideg téli reggelen az ágyba bújva fekszünk, de tíz percen belül fel kell kelnünk. Az ágyunk a lehető legmelegebb és legkényelmesebb.

Amikor viszont vasárnapként tovább a takaró alatt maradhatunk, nem tölt el minket ugyanaz a jóérzés és melegség. Miért? Mert amikor korán kell felkelnünk, tisztában vagyunk a helyzetünkkel, és minden figyelmünket annak szenteljük.

Sőt, még azt is meg kell értened, hogyan legyél hozzájuk közel, miközben ők egymással csatároznak, és többé-kevésbé tudatosan, mindketten a maguk pártján akarnak látni.

Ebben a helyzetben, egyrészt mert fiú vagy, másrészt abból a tényből fakadóan, hogy úgy döntöttél, édesanyáddal maradsz, természetes, hogy egyszerűbbnek

éled meg a vele való kapcsolatot, és nem meglepő, hogy nem találod meg könnyen a hangot édesapáddal.

Segíthet, ha mindezzel tisztában vagy, ugyanakkor arra is oda kell figyelned, hogy mindkettőjükhöz tartozol, és fel kell fedezned, hogy mindkettőjükhöz szükségük van rád. Ez a konfliktus arra sarkallja őket, hogy nyomást gyakoroljanak rád, és így az ő oldalukról lásd a helyzetet, de ha ezt teszed, nem leszel igazán segítségükre, és megosztottnak fogod magad érezni. Ezért törekedj arra, hogy szeress mindenkit a jelen pillanatban! Találj lehetőséget arra, hogy szabadon párbeszédbe léphess édesapáddal is, akitől külön élsz, hogy mindennek ellenére együtt folytassátok utatokat, és ahogy édesanyáddal, vele is kölcsönösen segítsétek egymást. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Amikor gyerek voltam, sokszor mondták, hogy jól rágham meg az ételt, mert különben fájni fog a hasam. Ezzel arra szeretnék utalni, hogy amikor boldogok vagyunk, az azért van, mert úgy „rágjuk meg” az adott élményt, ahogy azt kell, kiélvezzük, mint a hideg téli reggelen az ágy melegét. Máskülönben könnyen előfordul, hogy anélkül „nyeljük le” az eseményeket, hogy alaposan „megrágnánk” azokat. Ezt akarta kifejezni Szókratész is, amikor azt mondta: „Az át nem gondolt élet nem érdemes a megélésre.”

De hogy összességében megértsük a „megrágás” fogalmát, el kell képzelnünk egy gyereket, aki rágás nélkül nyeli le a falatokat, így nem emészt meg, és ezért nincs is tápláló hatásuk. Így történik azokkal az eseményekkel is, amiket „nem rágunk meg”: akadálytalanul keresztülhaladnak rajtunk, és nem járulnak hozzá a növekedésünkhöz. Ezért van az, hogy sok meg gondolatlan és figyelmetlen ember lelki értelemben véve szegény, és ezért mondta a nagy svájci pszichiáter: „A hit figyelem.”

Simone Weil pedig ezt írta: „Nem csak az Isten iránti szeretet jön létre figyelemből, a felebarát szeretete is ebből alakul ki.

Fotó: CN (2)

A szerencsétlen sorsúaknak ily módon nincs szükségük másra, csak olyan emberekre, akik figyelmet szentelnek nekik. Az, hogy figyelmet tudunk szentelni egy hátrányos helyzetű embernek, nagyon ritka képesség, nehéz gyakorlat, szinte csoda. Az érzelmi közelség és odaadás, vagy a szájalom nem elég. A felebarát iránti szeretet legmélyebb szintje egyszerűen csak abból áll, hogy képesek vagyunk megkérdezni: »Mitől szenvedsz?« Hogy felismerjük, a szerencsétlen sorsú ember létezik, nem csak úgy, egyként a sok közül, nem egy példaként a „hátrányos helyzetűnek” titulált társadalmi réteg bemutatására, hanem mint személy, aki teljesen hasonló hozzánk, de egy napon szerencsétlenség érte és félreérthetetlenül megbélyegezte. Ezért elég, de egyben elengedhetetlen, hogy figyelmes tekintettel nézzünk rá. Söpörjünk ki, ürítsünk ki a lelkünkben minden mást, hogy magunkba fogad hassuk azt a személyt, és úgy tekintsünk rá, mint amilyen valójában. Csak aki képes a figyelemre, az tud így tekinteni másokra. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

© Depositphotos.com / Lisa Cambs

A GYERMEK A JELENBEN AKAR ÉLNI, LEBILINCSELI A PILLANAT.

A gyermek ember

Szellemi, személyes életre, szabadságra és felelősségre, közösségre, nyelvre és kultúrára van rendelve. Nem szabad dologként bánni vele vagy „birtoknak” tekinteni. Személy voltából következik, hogy vannak jogai. Joga van a törvények nyújtotta védelemre, gondozásra és nevelésre, szeretetre és megértésre, gyermek voltának elismerésére és képességei kifejlesztésére.

Az ember már gyermekként is az emberi létezés önálló és önmagában értékes alakját valósítja meg, melyben sajátos módon érvényesül a tökéletességre való törekvés. Legtöbbször mégis az a látszat, mintha a gyermekkor csak arra lenne jó, hogy lehetőleg gyorsan és véglegesen lebontsák, mint a felnőtt lét kész épületének ideiglenes állványzatait, melynek el kell tűnnie a semmiben.

A gyermek még nincs birtokában tényleges döntési képességének. Belső és külső hatások elősegíthetik vagy korlátozhatják jóra való szabadságának feltételeit. A gyermeket már személyes döntését megelőzően is el lehet rontani.

A hatások kényszerű korlátozása vagy megszüntetése a nevelés folyamán történik. Hogy a gyermek nevelésre szorul, az azt bizonyítja, hogy szabadság és megkötöttség nem zárja ki egymást.

A gyermek szabadsága, létének bizonytalanságával együtt, esélyeket ad neki arra, hogy azzá legyen, ami voltaképpen lehet. Szabadsága azonban vezetésért kiált. A szabadság és a játék között különleges kapcsolat van. A gyermek játszani akar, és minden játékánál szüksége van a maga által szabott mértékre. Mivel szeretik, ezért tud szeretni.

A gyermeket lebilincseli a pillanat. Azt akarja élni. Ebben áll az egyik legmélyebb különbség a gyermeki lét és a felnőtt létezés között, mivel a felnőtt létezést elsősorban a jövőbeliség határozza meg.

A gyermek előre él, élete az emberi létezés óriási változékonyságára, hatalmas dinamikájára utal. „Ha majd nagy leszek”: ez a gyermek életének alapiránya, és így érdekli a jövő. ■

Nyíri Tamás

Szemelvények Nyíri Tamás: A gyermek az antropológia szemszögéből című írásából. Vigilia, 1984/9. 651-660.

”**T**udja, milyen a helyzet itt nálunk? A raktárban, ahol eddig articsókát tartottunk, most keresztényeket tartunk, túlélőket összezsúfolva.”

Nem sokat köntörfalaz az Etna lejtőjén található, bevándorlókat befogadó központ vezetője.

Több mint húsz éve ad menedéket a Földközi-tengeren érkezetteknek. A „keresztények” a szicíliai szóhasználatban egyszerűen embert jelent, de a jövevények más vallás követői: erről tanúskodik a túlélőkészletükben található imaszőnyeg is. Egyértelmű, hogy a raktárt, amibe az összezsúfolt ágyak többé-kevésbé rendezetten be vannak pakolva, nem nevezhetjük befogadó központnak. Ez csak egy a „partraszállási szükséghelyzetből” adódó sok anomália közül.

Olaszország körülbelül húsz éve él együtt a tengerről érkezőkkel: először a kurdok jöttek, később az albánok, majd Magreb, most pedig a Szubszaharai Afrika és Szíria lakói. Nincs idő a filozofálásra, amikor csörög a telefon a prefektúrán, hogy bejelentsék az újabb – egyre nagyobb számban – érkezőket. Szállásra van szükség mindenütt, főként a déli tartományokban, akkor is, amikor a személyek kivizsgálása és az engedélyek megadása még nem ért véget, vagy akár el se kezdődött.

A *Mare Nostrum*, majd a *Tritum* műveleteket Augusta kikötőjéből irányítják. Itt egy faipari üzem három épületében alakítottak ki az egyedül érkező kiskorúak számára egy befogadó helyet, alvótermekkel és zuhanyzókkal. Nem volt ebédlő, csak az udvar vagy az ágyak, ahová le lehetett tenni a segélycsomagokban érkezett ételt. Szerencsére keveset esett az eső, így a szentjánoskenyérfa alatt rögtönöztek ebédlőt és sportpályát.

Partot érnek, de hogyan?

Számok és történetek. Több mint 1600 befogadó szervezet és intézmény, improvizáció és integrációs törekvés Olaszországban.

Alig egy év után azonban bezárták ezt a központot. Országszerte 1657 ideiglenes befogadó hely létesült, főként északon. Jelenleg tizennégy befogadóközpont várja a menedékkérőket, többségük délen, mindegyik ezer fölötti lakóval. Végül 20000 embernek adnak otthont a Menedékjogot Kérők és a Menekültek Védelmi Rendszeréhez tartozó épületekben. 2015 márciusában frissítették a Belügyminisztérium adatait, és az utóbbi hetek partraszállásai után kétségkívül megugranak majd a már most is magas számok. Gondoljunk csak bele, 2015. január és február hónapban 69 partraszállás volt, míg a 2014. évben összesen 46. Jelenleg 67000 bevándorló tartózkodik olasz földön. Ha a származási országokat soroljuk – Mali, Szíria, Nigéria, Gambia, Szomália... – olyan, mintha a háborúk, a nyomor, a rabszolgaság, a diktatúrák, vallásüldözések térképét nyitnánk ki, ahol nem lehet jövőt tervezni. Itt legalább életben vannak. Davide a szombati napot gyakran tölti a firenzei vasútállomáson, hogy fogadja a bevándorló csoportokat

és a fogadó állomásokra irányítsa őket. Feleségével, Carlával és három gyermekükkel megnyitották Agroturisztikai Központjuk kapuit a túlélők előtt. Csatlakoztak Toszkána megye javaslatához, amely lehetőséget ad a beilleszkedésre kisebb intézményekben, befogadó projektek létrehozásán keresztül. „Központunkban körülbelül 50 személyt fogadunk be – meséli. – Mikor megérkeznek, nagyon kevés ruhájuk van, és gyakran nincs rajtuk cipő. Megosztjuk a két szomszéd falu lakóival ezeket a

„Arra van a legnagyobb szükségük, hogy érezhessék, nem tárgyak, hanem emberek, akiknek megvan a maguk története, élete, barátai és álmai.”

sürgető szükségleteket, és mindenki küld valamit. Vendégeinknek arra van a legnagyobb szüksége, hogy érezhessék, nem tárgyak, hanem emberek, akiknek megvan a maga története, élete, barátai és álmai.” Elvileg csak néhány napig kellene itt maradniuk, de hetekig, sőt néha hat hónapig is itt tartózkodnak. Davide és Carla lemondtak a 35 eurós szállásdíjról, és csak 12 eurót kérnek, a többi költséget a turizmusból és a falubeliek nagylelkűségéből fizetik. „Mesélünk nekik a munkánkról, a fiatalok és a családok élettörténeteiről. Most egy kiállítást szervezünk, mert tudjuk, hogy az előítéleteket és a félelmet nehéz kiirtani az emberek szívéből.” Ezek az adatok és a helyszínek, de keveset tudunk arról, hányan vesztek a tengerbe: legalább hat, ha nem hétjegyű számról van szó, emberek tömegéről, amit senki se tud összeszámolni. ■

**Forrás: CN 2015/9
Fordította: Prokopp Katalin**

Azt mondják, hogy egy jó barátunk könnyű megbocsátani. Számomra nem volt könnyű kimondani az egyik barátnőmnek, hogy: „Bocsánatot kérek!” Nemrég volt egy találkozó, amire nagyon készültünk, hogy együtt aludjunk egy szobában hárman, közöttük ő is. Végre eljött a nagy nap. Rengeteget nevettünk, szórakoztunk. Pár becei lány megkért, hogy aludjak velük, de nem mondtam semmit, mert már a barátnőmmel megállapodtunk, hogy egy szobában leszünk. Az egyik lány tovább erőltette, de nemet mondtam. A barátnőm hallotta ezt, és megdöbentő dolog történt: mérges lett, és kidobta a cuccaimat a folyosóra. Azt mondta, menjek innen. „Félreértetted a dolgot” – mondtam neki, de szoba se akart velem állni. Fájt, hogy nem hallgat meg, ezért segítséget kértem a felnőttektől, le is ültünk velük és a barátnőmmel beszélgetni. Elmondtam, hogy mi történt valójában. Hosszas beszélgetés után mindent tisztáztunk. Ő is elmondta, mennyire sajnálja, és én is megbocsátottam neki. Egyelőre nem vagyunk tökéletes barátnők, de talán majd egyszer. ■

Klaudia, Felsőhegy

Már 2006. óta jelen van a családom életében a szeretetdobókocka, amelynek mind a hat oldalán egy-egy inspiráló mondat található. Ez a kocka segít abban, hogy legyőzzünk minden gondot, amit az élet magával hoz. Ennek a dobókockának köszönhetem, hogy ma mellettem van a legjobb barátnőm. Olyan tanító nénink volt, aki szívesen kivételezett. Ebből kifolyólag volt két kislány, akiket, habár kitűnők voltak, nyugodtak és csendesek, senki sem szeretett. Én sem, annak ellenére sem, hogy tudtam, bűn nem szeretni.

A megbocsátás

Két kislány őszinte vallomása, nemcsak gyerekeknek.

Negyedik osztályban, amikor osztálykirándulásra készültünk, éreztem, hogy meg kell változtatnom ezt a hozzáállásomat. Dobtam a dobókockával és az a mondat jött ki, hogy „elsőként szeretek”.

Ezzel a gondolattal „felfegyverkezve” mentem el a kirándulásra, és épp Bojanával, a két kislány egyikével kerültem egy szobába. Már első nap jobban megismerkedtünk és megállapítottuk, hogy sok mindenben hasonlítunk egymásra: szeretjük a verseket, a művészetet, rendszeresen járunk templomba. Megbeszéltük, hogy minden este együtt imádkozunk. Barátságunk napról-napra nőtt, este pedig csodálatos érzés volt, amikor Jézussal közöttünk imádkoztunk, én katolikus ő pedig pravoszláv. A kirándulás után a barátságunk tovább nőtt. Bojanát felköszöntöttem születésnapján is,

„11 évem minden erejével azért harcoltam, hogy a többiek is ismerjék meg az igazi Bojanát.”

ennek nagyon megörült, és sok további szeretet-tettet készítettem neki. 11 évem minden erejével azért harcoltam, hogy a többiek is ismerjék meg az igazi Bojanát, hogy eltűnjön a gyűlölet és ellenségeskedés a két kislány iránt. Sok időre, igyekezetre, győzködésre és beszélgetésre volt szükségem, de megértte, a szeretet győzött. Most én vagyok a legboldogabb, mert ő az én legjobb barátnőm, útmutatóm és támaszom. És valóban nincs a világon semmi, ami szebb lenne, mint a barátság, melyet Isten ébreszt, s mely az Ő ingyenes és nagylelkű szeretetének visszatükröződése. ■

Ana, Versec

A Boko Haram terroristái rabolták el Kamerunban, 57 nap után szabadon engedték, most Olaszországban plébános.

Giampaolo atya szabadulása napján katonai repülőgéppel Yaoundéba érkeznek.

Terrorizmus közlelől

A Boko Haram terroristái sokszor követnek el határsértést, és zsoldosaikkal behatolnak Kamerun belsejébe. „Két évvel ezelőtt – magyarázza Giampaolo Marta atya – Kamerun Nigériával határos területein nem voltunk veszélynek kitéve. Biztonságban éreztük magunkat.” Néhány esemény viszont már aggodalomra adott okot. 2013-ban először egy házaspárt, aztán egy francia papot raboltak el, de később szabadon engedték őket a Boko Haram katonái. „Mi viszont békésen éltünk.”

Giampaolo és Gianantonio két olasz pap, akiket püspökük Kamerun egyik egyházmegyéjébe küldött misszióba, hogy segítsék Tcherében a plébániát. „Nem elég kiszolgáltatni a szentségeket – mondja Giampaolo atya –, hanem szükség van iskolákra, vízellőhelyekre, mezőgazdasági képzésre. Tíz éves tapasztalatuk magával ragadó. A megkereszteltek kevesen, ötszáz körül vannak, de sokan élnek a plébánia vonzáskörében.

No de lássuk, mi történt 2014. április 4-én éjszaka tizenegy felé: Tizenöt felfegyverzett terrorista ront

be a plébániára. Egy részük a plébánia felé tart, a többiek a szerzetesnővérek szállása felé, ami pár lépésre van. A két atyát és az egyik kanadai nővért elrabolják. A katonák elkerülik a főútvonalakat, mert félnek az ellenőrzési pontoktól. Reggel tíz órára érkeznek meg Nigériába, egy hatalmas őserdőbe. Néhány nappal ezelőtt az történt, hogy egy Csádból érkező és a Boko Haramnak fegyvereket szállító teherautót a kameruni hadsereg feltartóztatta és a rakományt elkobozta. A szerzetesek alku tárgyává válnak: életük és szabadságuk a fegyverarzenál vissza- szolgáltatásától függ.

Az őserdőben az idő megállt. Az első huszonhárom napban a szerzetesek, akikre fiatal börtönőrök felügyelnek, a szabad ég alatt egy gyékényen alszanak. Elkezdődik az esős évszak, és szalmából egy házikőfélélt eszközölnek. Az élelem kevés és mindig ugyanaz: kifőtt tészta és rizs. Van egy lábas meg tűzifa, így mindig levest főznek, „de a vízzel spóroltak – meséli az atya –, mert naponta harminc liter víz állt rendelkezésünkre, amit gyakran olyan kannákban kaptunk meg, melyekben

korábban olajat tároltak”. Közelebről szemlélve a Boko Haram terroristái „nagyon egyszerű emberek. Nincsenek terveik a jövőről, számukra a terrrorszervezet munkalehetőséget jelent. Biztosítva van a napi egyszeri étkezés, szerény fizetést kapnak, és ami fontos, hogy egy csoporthoz tartoznak”.

A foglyok szabadon bocsátására ötvenhét nap fogság után kerül sor. Egy kocsival viszik el őket a hivatalos helyre, de a tárgyalások még elhúzódnak, éjjel kettőkor történik meg a tényleges szabadon bocsátás. „A tárgyalásokat – emlékezik vissza Giampaolo atya – félbeszakították, mert Kamerun nem adta vissza a fegyvereket. Feltételezem, hogy váltságdíjat fizettek.” A fogság a fizikum szempontjából nézve maga volt a pokol, de az evangélium szavainak felidézése és a tapasztalatok megosztása életben tartotta őket. „Nem olyan kaland volt, amit megismételnék – mondja viccesen az atya –, de a fény, a támasz, amit a kölcsönösségben és a megosztásban megtapasztaltunk egymás között, megmarad.” Olaszországba visszatérve plébánosnak nevezték ki Vicenza közelében. ■

Forrás: CN 2015/3
Fordította: Prokopp Katalin

IGAZI HŐSTETTEK

Tapsi Matyi lógó fülekkel gubbasztott a folyóparton. Telmár, az erdei varázsló éppen arra futott a reggeli napsütésben, lassított és megállt mellette: „Miért lógatod itt az orrod? Nem tudod, hogy a rosszkedv a tétlenség testvéröccse? Tényleg semmi dolgod nincs?” „Semmi...” – válaszolta vigasztalhatatlanul a nyuszi. „Én meg úgy gondolom, tennivaló mindenhol akad. Nemrég jártam a házad tájékán, úgy láttam ideje lenyírni a fűvet, és a kerítésre is ráférne egy festés, hogy a tetőről ne is beszéljek...” Ám Tapsi Matyi megvonta a vállát: „Micsoda unalmas feladatok egytől-egyig!” A varázsló erre melléguggolt, és a nyuszi vállára tette a kezét: „Minden unalmasnak tűnik számodra, nyuszi barátom? Mondd csak, mihez volna igazán kedved?” A varázsló kérdésére Matyi hirtelen felderült: „Ó, drága Telmár, én nagy dolgokra vágyom, szeretnék valami egyedülálló, különleges dolgot véghezvinni. Egy igazi hőstettet!” „De hát ehhez azon nyomban hozzá is kezdhetsz, Matyikám.” „Hogyhogy?” „Úgy, hogy lenyírod a fűvet a kertben.” „Csúfot űzol belőlem?!” „Nem, Tapsi Matyi, nem gúnyolódok. Egy különleges hőstettet szeretnél végbevenni? Rendben van, ám tudnod kell, hogy a hősiesség fáradtsággal,

elköteleződéssel, izzadtsággal jár. Mint a mindennapi, gyakran észrevehetetlen teendőink, főleg ha kitartóan végezzük őket... bár ezeket te unalmas, érdektelen feladatoknak látod. A hősiesség nem a dicsőség és hírnév szinonimája, hanem a szeretetét. A szeretet az, ami rendkívülivé varázsolja a leghétköznapiabb dolgokat is.” „De miféle szeretet lehet a kerítésfestésben vagy a fűnyírásban?” „Szeretheted azt, aki elhalad a házad előtt, mert örömét lelheti a szépségében, harmóniájában, tisztaságában.” Ki tudja, talán a varázslók szavai az igazság különleges erejével hatnak, mert Telmár mondatai után Matyi felugrott: „Egy életem, egy halálom, én mármost ezt kipróbálok... De segítesz nekem benne?” Telmár elmosolyodott, és elkezdte feltúrni varázsköpenye ujját. A fű immár rövid, a kerítés újra zölden ragyog, a tető befoltozva. Még egy virágcsokor is került az ablakba. „Ez egy olyan hősie cselekedet volt, amit egyedül nem is lettem volna képes véghezvinni!” – törölgette izzadt homlokát a nyuszi. Ekkor Tapsi Marcsi ugrándozott el a ház előtt, de hirtelen megállt és felderült az arca: „De szép ház!” A fáradt hősök pedig fülig érő mosollyal összekacsintottak. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Ez mindent megér!

Utcánk végében van egy hosszú lépcsősor, mellette az esővíz levezetésére szolgáló lefolyó. Egy idő óta észrevettem, hogy két különleges lány üldögél a lépcsőkön és a lefolyó tele van csikkokkal. Nagyon fiataloknak látszottak, de az egyikük haja őszre volt festve, a másiknak pedig tele volt az arca, szája piercinggel.

Egyszer odamentem hozzájuk és mondtam, hogy nonsokára szeretném itt a gatz irtani, és akkor ezt a sok csikket is kitakarítom. Mit szólnának, ha hoznék egy konzervdobozt, és akkor abba lehetne tenni a csikkeket. Mondták, hogy nagyon megköszönik.

Így is történt. És még azt is ráírtam a konzervdobozra: „A csikkeket ide kérjük szépen. Köszönjük.”

Legközelebb, amikor arra mentem, benne volt a sok csikk, körülötte semmi. Úgy megörültem, hogy egy zacsiha tettem pár szem édességet, és beleírtam, hogy: „Nagyon szuper! Köszönöm!” Másnapra az édesség eltűnt, csak a csokipapírt találtam meg.

Ezt követően már velük is találkoztam, és mondták, hogy a másik lépcsőn sem hagytak csikket. Majd ezután többször is összefutottam velük. Ők ülnek a lépcsőn, én állok mellettük és beszélgetünk. Megtudtam, hogy a szomszédos gimnáziumba járnak, most fognak érettségizni. Elmesélték, hogyan zajlott a szalagavató és a ballagás, és hogy pszichológiára, ill. történelem szakra jelentkeznek.

A lefolyó mellett van egy műszakilag rosszul megépített ülepítő is, és mivel ezt sem tisztítja senki, nagyon büdös. A legutóbb mondták is a lányok, hogy nagyon zavarja őket a szag. Mivel már ezt is ki szerettem volna régen tisztítani, most ez lökést adott. Megkértem a hétfői utcai imacsopotunkból egy férfit, hogy segítsen. Így ez is megtörtént!

Az imacsopotból valaki azt mondta: „Na, azért nem kellene ennyire elkényeztetni ezeket a lányokat!” De én úgy gondolom, annyira jó szeretni, hogy ez mindent megér! Ki tudja, meddig jutunk el a beszélgetésben.

T. Klára

Női identitás

„Kölcsönösség de hogyan?” című, áprilisban megjelent cikkhez fűznék egy-két gondolatot.

Egy EU-s projekt keretében vizsgáltuk a női identitás megváltozását. A következőket tapasztaltuk:

A nők 80 %-a szívesebben hord hétköznapi nadrágot, mint szoknyát. A nadrágviseléssel a szerep is megváltozott.

A megkérdezettek közül 85 % dolgozik, és nagyban hozzájárul a család megélhetéséhez.

A középiskolás fiúk véleménye: ha a nők egyenjogúak, miért kell őket pátyolgatni? Előreengedni, segíteni a csomagvitelben, átadni a helyet, stb. Ha egyenjogú, legyen is az!

A nők nem igazán érzik mégsem az elfogadásukat.

A női fizetések még mindig alacsonyabbak, mint a férfiaké. A vezető politikusok közt több a férfi, mint a nő. Ezek tények.

Sajnos sok leány és asszony nem jól küzd, mert a nagy egyenjogúság harcában elveszik az egyén, amiért minket, nőket, szeretnek a férfiak.

Húzzatok ismét szoknyát, fiatalok, szép magas sarkú cipőt, és élvezétek a hódítás varázsát!

Üdvözzel:

Kovácsné Halász Zsuzsanna,
Pécs

Kedves Olvasónk!

Köszönjük hozzászólását!

Az idézett statisztikák valóban elgondolkodtatóak, mutatják a társadalom változását, amelyre cikkében dr. Szalamin Edit is kitért. Valóban, más, a női jellem által hordozott szempontok jobban érvényesülhetnének a társadalomban, ha több vezető női politikus lenne. Más szakmák, például a nevelés-oktatás egyes ágai ellenben túl elnőiesedtek.

A „hódítás varázsa” ismét valamiféle hatalomra emlékeztet. Sokkal inkább, ahogy a cikk szerzője is emlékeztet rá, kölcsönösségre biztatnánk a férfakkal való kapcsolatban. Valódi kölcsönösségre, amelynek alapja mind a nőben, mind a férfiban rejlő sajátosságok megőrzése és azok bőkezű ajándékozása, melyhez a másik fél tiszteletben tartása és befogadása párosul.

Szerkesztőség

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.Számiaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4 900 Ft

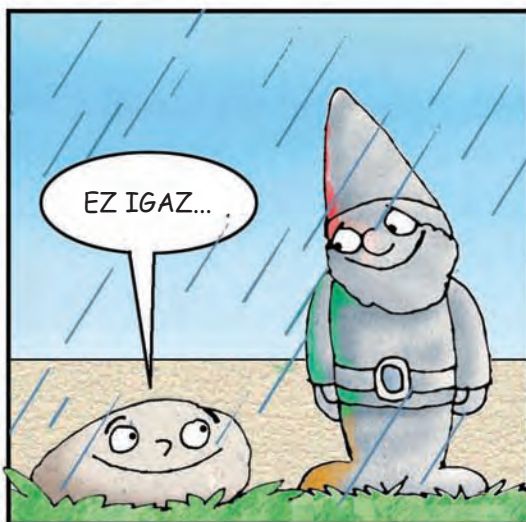
Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.© CSC Audiovisivi –
Susanne Janssen

Új Város

a világhálón keresztül is összeköt.

www.ujvaros.eu

- ▶ megújult külső
- ▶ folyamatosan bővülő tartalom
- ▶ lehetőség a párbeszédre

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2015/6

ISSN 0865-0829

1 5 0 0 6

9 770865 082008